

[J. O. Krag.]

ret, så kommer der tvungen voldgift, så vil lovgivningsmagten, så vil VKR-flertallet, som jo stadig findes i denne sal — jeg ved godt, det ikke findes i befolkningen — bruge sin magt over for arbejdsmarkedets parter. Jeg synes, det rimer så slet med den udtalelse af statsministeren, jeg lige har citeret, at det grænser til det utrolige.

For det andet kender vi regeringens stadig tilbagevendende tanker om den automatiske pristalsregulerings ophævelse. Må jeg spørge: fremsættelse af tanker om eventuelt ved lov at ophæve den automatiske dyrtidsregulering for tjenestemændene, er det ikke et indgreb i forhandlingerne? Må det ikke opfattes som en trussel mod den frie forhandlingsret? Eller tanken om, at man over for de offentligt ansatte skulle bringe et lønnævn i anvendelse. Hvad er et lønnævn? Er det ikke det, der oversat til normal sprogbrug hedder tvungen voldgift? Jeg husker også, at jeg en lys junaften i radioen hørte statsministeren på det radikale landsmøde tale om et økonomisk systemskifte. Det er det, man kalder store ord i juni, de bliver lidt mindre, når man kommer hen på denne tid af året. Et økonomisk systemskifte. Statsministeren slog her fast, at der var flere lønmodtagere ansat i den offentlige sektor end i den private, og hvad var da bedre, end at regeringen gik i spidsen og traf en ordning med de offentligt ansatte, som det private arbejdsmarked så kunne indrette sig efter? Er det respekt for frie forhandlinger, eller er det manipulation med disse forhandlinger? Jeg mener, det er det sidste, og jeg mener, at der, når man tænker på hele denne række af regeringssynspunkter, regeringsstandpunkter og regeringstrusler, er tale om at påvirke de frie forhandlinger i et omfang og over et tidsrum som ingen sinde tidligere.

Regeringen og statsministeren kan selvfølgelig henvise til, at man har opgivet vigtige dele af hele denne såkaldte indkomstpolitik. Og det er jo rigtigt. Af alle disse løse og politisk slet forberedte og uigennemtænkte planer og synspunkter er allerede et par stykker blevet opgivet. Regeringen har således — og jeg forstår til hr. Anders Andersens store fortrydelse — opgivet at ophæve eller væsentligt ændre den automatiske dyrtidsregulering. Gennem de forhand-

linger, lønningsminister Hastrup har ført med tjenestemændene — jeg ved godt, de kun er foreløbige, man skal vende tilbage til tingene — har regeringen godkendt den automatiske pristalsregulerings fortsættelse. Det må også betyde, at regeringen har erkendt, at den automatiske pristalsregulering er socialt rimelig og samfundsøkonomisk forsvarlig, ellers tror jeg ikke, lønningsministeren ville have fået den øvrige regerings tilslutning til at lade den fortsætte. Man har givet denne automatiske pristalsregulering VKR-regeringens blå stempel, og man må så håbe, at det er en anbefaling. Man kan i og for sig også sige, at man har forbedret den. Jeg ved godt, at der nu kræves mere, for at en portion udløses, men til gengæld falder der større portioner til lønmodtagerne, og der er dog ingen, der med sikkerhed kan sige, om det ikke ligger inden for mulighedernes eller risikoens grænser, at julipristallet bliver 3 points højere end januarpristallet. Ingen af os ved det. Hvis det sker, vil lønmodtagerne få en større portion, end de ellers ville have fået. Jeg tror, det er en fornuftig ændring, man har foretaget, og jeg kan da for mit vedkommende anbefale det private arbejdsmarked at gå hen og gøre ligeså — men det skal absolut ikke være nogen indblanding i arbejdsmarkedets forhandlinger.

Også en anden bastion er faldet. Statsministerens tanke om det økonomiske systemskifte, at stat og kommune skulle gå foran det private arbejdsmarked og træffe aftaler om lønrammer med de offentligt ansatte, er fuldstændig forladt, det stik modsatte er nu tilfældet. I øjeblikket venter tjenestemandorganisationerne på, hvad der kommer ud af forhandlingerne mellem Landsorganisationen og Dansk Arbejdsgiverforening, så den bastion er altså også faldet.

Hvad er der da tilbage af regeringens såkaldte indkomstpolitik? Ja, der er to ting, som giver mig anledning til at stille spørgsmål i denne debat. Det ene vedrører direkte debattens formål: den kommende prislov. Det hedder herom i handelsministerens notat — det er en passus, der har været citeret før i dag, og jeg skal tillade mig at citere den igen:

„Det omfang, hvori øgede lønomkostninger som følge af lønstigninger bør tillades indregnet i priserne uden monopoltil-